

27 Μαΐου 2008.

Θέμα: Κάθε άνθρωπος πρέπει να ζει με ασφάλεια στη δική του πατρίδα, να έχει το δικό του σπίτι, όπου θα ζει με τους γονείς και τα αγαπημένα του πρόσωπα, να χαίρεται τα αγαθά που προσφέρει ο σύγχρονος πολιτισμός και να τον βέβαια οι συνάνθρωποι του.

Όλα αυτά δεν ισχύουν για τους πρόσφυγες. Οι συγκρούσεις και οι πόλεμοι τους αναγκάζουν να αφήσουν την πατρίδα τους και όσους αγαπούν, για να βιώσουν τη ζωή τους. Κινηχημένοι πολλές φορές και λόγω της καταγωγής τους, της φυλής τους, της θρησκείας τους ή των ιδιών τους αναζητούν αλλού ένα σπίτι και μια πατρίδα. Αν καταφέρουν να ξεφύγουν σε μια άλλη χώρα, συναντούν και εκεί μεγάλες δυσκολίες. Ποιος θα τους ανοίξει την πόρτα και θα τους δώσει δουλειά; Πώς θα τους καταλάβει, όταν μιλούν άλλη γλώσσα; Θα ενδιαφερθεί το κράτος για τα προβλήματά τους; Γράψε τη γνώμη σου για τα προβλήματα των προσφύγων και ~~τι~~ πρέπει να γίνει για να λυθούν. Ή, αν προτιμάς, συγράψε κάτι όμοιο με αυτά: >>.

Σημάδετέ μένος και θα υποδέχεται πάντα τη μνήμη από την καταστροφή της Σμύρνης και τον ξεριζωμό των Μικρασιατών Ελλήνων.

Αποδέχεται το ανατολικό κομμάτι της εθνικής και πνευματικής μας υπόστασης. Θυμόμαστε και κλαίμε για το κεφάλι εκείνο του Δικέφαλου που κοιτάζει προς την Ανατολή για την άλλη ακτή του Αιγαίου; η οποία υπήρξε κοιτίδα ελληνισμού και ρίζικα Ορθοδοξίας.

Ο πόνος που ο ξεριζωμός και η προσφυγιά, ο θάνατος και η βία-ιδίως των γονιών των αδελφών-, που προκάλεσαν μένει αγίαστρεως γι' αυτούς που τον έζησαν και τον μετέφεραν.

Αυτοί που άφησαν στις ασημένιες πατρίδες τους στη Μικρά Ασία, την Ανατολική Θράκη, την Καππαδοκία, τον Πόντο τα σπίτια τους, τα κάφους των προγόνων τους, τις εκκλησίες, τα βίβρα και πανάρχαιες εικόνες, κοιμούνται στις προκυμαίες των νησιών, όπου ναΐρθει η ασυρή

①

...για ένα καλύτερο κατάλυμα.

Κι αυτό το καλύτερο κατάλυμα, μια καλύτερη ζωή συντρέχουν αυτοί που
έχουν στη χώρα μας, οι χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες που
στακτίζουν τον τόπο μας.

Οι νεο-ρωσοπόνιοι, οι οικονομικοί μετανάστες από την Αλβανία, οι
εθνοπρομετανάστες, από την Αφρική, Λυβία και από άλλες πολλές χώρες.

Διωγμένοι και μνησθέντες από την ίδια τους τη χώρα, έρχονται στη χώρα
μας για ένα καλύτερο μέλλον και αύριο.

Πώς είναι να φανείς νύχτα στην αυλή μιας άγνωστης χώρας, να ηδείς
την σιγή από μια βάρκα με την οποία διέσχισες τη θάλασσα μέσα στο
κοιτάδι δέξιας ή αριστεράς γρήγορα προς το εσωτερικό, καθώς τα πόδια
σου βυθίζονται στην άμμο;

Ένας άγνωστος φόβος, χωρίς χαρά, χωρίς χρώμα που έχει φτάσει από
την αφίκα των αδελφών και των γραγιών της Αφρικής, από την καρδιά
του σκάους, που δεν ξέρει τίποτα ούτε τη γλώσσα της χώρας όπου έφτασε.

Που πέφτει στο έδαφος και κοιταχτείται ό' ένα χατάκι στην άκρη του
πόρτου, όταν βλέπει να ηλιοστάζουν από τον αυτοκινητόδρομο τα φώτα ενός
αυτοκινήτου - ίσως της αστυνομίας...

Ξένος σε ξένο τόπο όλα ξένα σε διώκουν από παντού. Δεν ξέρει
να μιλάει, δεν έχει σπίτι να φείνη, εργασία, περίθαλψη, ιατρική φροντίδα,
ένα χέρι να του αληθεύει και να του πει μη φοβάσαι, θα σε βοηθήσει.
Μόνο μιν κλάει σκούπισε τα δάκρυά σου, μίσησε όλο κουράγιο σου
απόβρεξε και προχώρα.

Εδώ στην πατρίδα μου που ήρθες να θέλα να σου πω «ξένε»,
πρόσφυγα, μετανάστη πως θέλω να σε βοηθήσω.

Οι εικόνες που βλέπω στην τηλεόραση πολλές φορές με κάνουν να
προβληματίζομαι πολύ για τον τρόπο με τον οποίο εμείς οι Έλληνες δεχόμαστε
τους ξένους.

Εκείνοι οι εργαζόμενοι της φρούτας και τα υποθέσιμα εργαζόμενοι που τους φιλοξενούσαν μόνο ντροπή και θλίψη θα μπορούσαν να προκαλέσουν όλα μέσα μας και στην ψυχή μας.

Δεν αρκεί να λυπόμαστε και να ντροπαλώμε πολλές φορές για την μηεπιφορμά μας, πρέπει να δείχνουμε έμπρακτα την αγάπη μας και να δαίνουμε απόχερα τη βοήθειά μας σ' αυτούς ως ανθρώπους γιατί και εμείς υπήρξαμε πρόσφυγες και μετανάστες.

Βέβαια ο ρόλος της άσκησης αρμοδιότητας τους ΟΗΕ καταβάλλει προσπάθειες και βιμπαντικές προσπάθειες για την ανακούφιση των προσφύγων όχι μόνο από πολέμους αλλά και από επιδημίες, καιρικά φαινόμενα (Μιαθής υδαννοσία Ζουνάφι, Γεϊγκός Κίνος) αλλά χρειάζονται και επιβιώσεις από κάθε χώρα ξεχωριστά η βοήθεια τους ηηδυστομάς που φιλοξενεί.

Γόνιμο και αποδοτικό θα ήταν εάν το κράτος μας έδινε εκτάσεις της γης στις οποίες θα μπορούσαν να καλλιεργούν τις δικές τους καλλιέργειες.

Ένα μικρό κομμάτι με πρόβατα για να ασχοληθούν με την κτηνοτροφία ο μεγαλύτερα των ζώων και την παραγωγή γαλακτομικών που θα έχει τη δική τους συνεισφορά σ' αυτό που θα παράγουν.

Ένα μικρό σπίτι είτε σε συγκρότημα εργατικών κατοικιών είτε άλλου είδους όπου θα ορίσει το κράτος. Μια γλώσσα με βασικό βρω ηζουλάκι και τα παιδιά τους να χιύουν ζένοιαστα το μέλλον.

Κι όταν έρθει η στιγμή για το σχολείο να γνωρίσουν την ελληνική γλώσσα να μαθαίνουν γραφήματα χωρίς να ντροπάζονται για τα ελληνικά τους.

Οι τάξεις υποδοχής μαθητών πηγαίων πως θα είναι πολύ καλή λύση για τα παιδιά που δε γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα.

Εκεί θα διδάσκουν, δάσκαλοι έμπειροι με αγάπη και μεράκι την ελληνική γλώσσα έτσι ώστε τα παιδιά να μπαίνουν εύκολα στο σχολείο για να μάθουν ηεριβότερα.

Μα κι όταν αρρωστήσουν τι γίνεται;
Πολλές φορές οι ερχομές μιλούν ευθεία από τον γέροντα θνητού τους.
Είτε επειδή δεν είναι δηλωμένοι είτε επειδή δεν έχουν ασφάλεια που
τα τους εξαγορεύει την ιατρική φρονίδα.

Ποιοι γιατροί και ποια φάρμακα δ' αναζητείτε ως ηλικίες τους;
Ποιος θα γιατρέψει όχι μόνο το κουρασμένο σώμα, χέρια, πόδια
αλλά και την ψυχή τους; Λέει ότι οι Έλληνες γιατροί, οι γιατροί «καρδιάς»,
κάνουν «θαύματα» όπου πάνε. Εδώ στον κόσμο τους «βασίλειον»,
εκείνους τους αλυσοδεμένους αρρώστους η αγάπη των Ελλήνων γιατρών
καρδιάς σε συνέργεια με το κέρτος κατάφερε να τα τους φτιάξει ένα
μικρό εξεταστήριο-νοσοκομείο και να τους δώσει τα απαραίτητα φάρμακα.
Έσπασε τις αλυσίδες της αδιαφορίας. Δεν ήρθε και δεν είναι
υπέροχο να κλινούμε τα πάγια στη δυστυχία, στο πόνο αλλά να γινώσκουμε
χέρφες αγάπης, φρονίδας, συμπαραστάσης και αλληλεγγύης.

Πόσο όμορφο θα ήταν οι ιδιοκτήτες τουριστικών συγκροτημάτων
να παραχωρούσαν για λίγες μέρες τα τουριστικά τους καταλύματα
στον κόσμο των ανθρώπων για να μπορούν να χαρούν τον ήλιο,
τη θάλασσα λίγη ξεκούραση με τις οικογένειές τους.

Όταν παρατηρήσει θρησκευτικές, φυλετικές, εθνικές διαφορές
είτε γραφικώς δίνεις τον ορίστη και το νόημα της αγάπης.
Εάν θέλουν να προσέχουνται για δικό τους Θεό που είναι δια-
φορετικός από τον δικό μας οφείλουμε να το σεβαστούμε.

Να έχουν την ελευθερία και τη δυνατότητα να αγγίξουν τα
πνευματικά τους καθήκοντα. Και όταν έρθει το τέλος της ζωής
τους να έχουν τους δικούς τους χώρους ταφής, τα δικά τους
εγκοσμήματα.

Από αυτή την ήρεμη και ομαλή συμβίωση θα προκύψουν πολλά
θετικά στοιχεία. Βέβαια για τον καθένα από αυτούς η πατρίδα του

α παραμένα βαθιά χαραγμένη μέσα σου. Αλλά θα θυμώσει και θα
ξυπνήσει παρτίδα τη χώρα που τον φιλοξενεί, τη χώρα που τον
υπηρετεί, τον βοηθάει, τον έκανε να αυτανόηθεί χρήσιμος, πολυτίμος
για πάνω από όλα άνθρωπος.

Ο κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός, ξεχωριστός και ανεπανάλητος και
πρέπει να τον βλέπουμε. Εξήγησε αυτή η διαφορετικότητα μας
κάνει και μοναδικός.

Αν θα πρέπει να μάθω να αυτανόησε αναγκάσει ή ότι
υπνύνουμε από πρόσφυγες και μετανάστες Η φοροπάθεια, η ξενοφοβία
γεννά φανατισμό.

Στην Πόλη υπάρχει ακόμα το φανατί κι όσο υπάρχει είναι φανός
ελληνικός. Μπορεί οι Τούρκοι να έχουν το έδαφος της Πόλης φείδ
έχουμε την ανευκατακτική και ηθική παράδοση της Πόλης.

Μια ηθική που μας ανεβάζει και μας καλεί να σταθούμε στο
έδαφος των περιβάσεων.

Στο πρόσωπο του κάθε φτωχού και αποδωρημένου μετανάστη, του
εργάτη, του πρόσφυγα αυτών που κανείς δεν τους δίνει και που περιηγηθεί
από αυτή την έρημο-των κόσμο-, αν κοιτάζουμε καλύτερα ίσως
βρούμε το πρόσωπο το δικό μας. Αυτό το πρόσωπο χωρίς ταυτότητα,
χωρίς διαβατήριο έχουμε ευθύνη και υποχρέωση να το υπηρετούμε.
Να του δώσουμε το όνειρο και την ελληνίδα καρδιά ν' ανοίξει
τα πλοιά του στο πέλαγος της ευτυχίας.

Καυούνη Παρθένια.

Μαθήτρια ΣΤ' τάξης 2^{ου} Δημοτικού Σχολείου Σάουρας.
Τηλ. 2465023156.

Δ/ση η. Γ. Νούσιου 1, 50300 Σάουρα